

Det nye Diakonhyems Bygghus

V. Sker

ved Chraa

18/12.03

Køsterede Ha Grieg!

Tillader mig at sende Dem og
Deres høiesterede Hustru mine
bedste Gnsker for en glad Jule-
fest og et godt nyt Aar!
Håbte De i det nye Aar
skede være vel god Helse, så
De med usvækkede Kræfter kan
fortsatte Deres for vort Land
og Folk så berømmelige og
glædebringende Virke. - Jeg håber
De ikke har mig det ilde op, at
jeg er så fri, at vedlægge nogle

Smådygt af mig, som jeg for et
Aars Tid siden, rigtig med sver
skre har skrevet, da de store til=
føgende Smærter ~~skede~~ atter og
at nu afbrøder mig i den uste,
lille Tunde jeg med Optogden af
al min Energi, endnu søger at vir=
ke. — Håber det sa Dind Digte
af mig som jeg for 2 Aar siden var så fri
at hilsende Dem, rigtig er kommen
Dem ihende! Det er desværre of=
tere forekommet med Postsendelser
fra mig, at de er kommen bort
på Veien. De vil måske ha' be=
mærket, ifald de har læst Regering,
at der har indtaget sig nogle
Trykfejl i den. Det er virkelig
argeligt, at der gjøres Trykfejl,
om ons Manuskript er aldrig så
tydelig skrevet! — Jeg har nu i
over samfulde 8 Aar siddet arbejde fra

Hjemmet og mine Hjæere i de kriste
Hospitaller, lønket til Sjægestolen
af denne strårende i helbredelse
og håbløse Tot i der stæde valder
mig mer Kval og som Leegen siger
stadig må bli smertepildere. Det
var langt bedre jeg var død, thi
et slikt Liv er jo intet Liv mer.
— De udtalte dem engang rosende
om et af mine Smådigte, ^{som} jeg
helsendte dem og sagde, at det
ikke var umülig, at de måske
kunde komme til at ~~komme~~ lægge det.
— Ja, hvis de virkelig vilde lægge
lægge blot et eneste et, af mine
Smådigte, vilde det rigt nok gjöre
om stakkels ~~sig~~ en uhyre glæde.
Det vilde dog være en for stor
glæde, til at jeg ~~for~~ vove at
håbe på dens opfyldelse. —
Det lakker nu mod den glæde

Juletid: som rigt nok for mig i
min Ensamhet ingen Glæde mer
er. Men det er da godt, at der
gis så mange friske og forvick
kennetka, der vel af ganske Dyde
kan nyde Dens Tidne. Jeg har
af Træerne seet, at De høit-
ærede Hr. Grieg, agter at til-
bringe De Julehöitidens dage
oppe på det herlige "Vakseni
kollen" for de atter drager
sydover til Nölandet. Ja, meget
pöpligere sket, at tilbringe Julen
på, end drage i Höiden
sket ~~den~~ Jüds herlige, fri
Natur og "Den store, tvide
Stilkid" rundt omkring kan man jo
ikke tænke sig! — Med mine
bedste Gnsker for Dem og Deres
Hüskä, stücker jeg denne lille Skrivelse,
og begyner jeg mig i Tybeck Or-
tödighed, med större Höjagelse
Dens. Fredr. Söcker-Smith

Lille, vilde Rose

Lille, vilde Rose,
Rødmunde fra Hæk,
Salskinsomiel i Giet,
Uskyldø Barnetræk,
Tundhedsglød fra Kinder,
Blid Skjærssommersind,
Aljeskjælmok du skjæler
Dig i Høgen ind,
Lille, vilde Rose!

Lille, vilde Rose,
Sommrens Poesi
Stråler fra dit Vesens
Hulde Trylleri.
Af din Aendes Sødme
Sprædler Veltægts Drik,
Fra din Spæl ^{fremsoner} ~~Spæl~~
Skønhedens Musik,
Lille, vilde Rose!

Vend!

Lille, vilde Rose,
Ak, under dit Flegu
Trömmes tyse Drömmes
Ifra Lykkens Egn, #
Der hvor Parneyledens
Skæler evig skjær,
Skjyge si i Eden
Kaster Sorys Flor.

Lille, vilde Rose!
~~~~~

Lille, vilde Rose,  
Gjerlettyo så skjøn.  
For min Elsk jeg bage  
Vil dig selv som Løn!  
I mit Liv du være  
Sommertuft så lind,  
Selv når Skyen stormkold  
Dækker Solens Skin,  
Lille, vilde Rose!

~~~~~  
Hedv. Döcker-Vinith



Bøn til Natens Sanger

I Månekvelden Nattevgalen
 Hvor Floden rører sine sølv=
 klager
 strengt.
 Løst bevende i Vemod Toner
 gjælder,
 Blid susende, som Blomstens
 Gråd, der falder
 Med duggklart Drøje i Drøm=
 mestille Eng,
 Og gjennem mit Gemt så sød
 den Drøjer
 Den Klage, som så vemods=
 mild den klinger.
 Vel den, hvis Ve i Toner Af=
 sked Sager,
 Når Soredagget Sang, hvad
 Lindet nager,
 Fra Hjertets Tjylt ~~kan~~ ber
 bort på bløde Vinger

(Vend!)

O, Kalkens Sanger, hör min
Dön den varme!
Agst på mit Tåk og stil
min dybe Længsel!
Mit Hjerte, trod af Li=
vets Strid og Lærne,
I Kvældens Fæd ber ud
på Fonens Arne,
Gjør der det fri fra
Torgens Marksejngsel!

Hedv. Døcker-Smith

Höstens Hertog

Se, Höstens Dronning med Hvaldeets
Høit svinger sin Fakkul gild. På
På Qventyrslottes gyldne Spur
Hun kaster sin Søljaldsild,
Med Trunken og Prangen og Junte-
lende Preet
Frem farer den stolte Mo"
For hendes seirende. Fylkinge
al anden må blegne og dø.
Det ~~glitrende~~ ^{Glans} tyner fra gylden-
Fiblenk Hjelm og Skjold,
Det stråler fra Purpurskrud,
Den seirende Dronning med
ödsel Hånd
Sit guld strör om Landene ud.
Dag, om du nöie på Skatten ser,
Glormed hun det regne lod,
Da bliver med gyssende Skrek
du vær,
At Mynken er storknet Blod.

(vend!)

Af Skogens blodige Tårers Flom
Er præget dens røde Guld,
Er presset af Sommerens Ulv-
Af Høstjættens grumme Kuld.
Thi Dronningens Stå står til
Hærjingsførd, -
Hun svinger sit Scepter grum,
Og bøie må sig hvert Liv i
Og glædens Sanger blir stum.
Alt hendes Hærfolk er nidske
Som jødtes af Stormens Skjold.
Og svinger de end så blanke
Er glansen dog thul og død.
Der brænder kun ødende, onde
Tulgt under hvert Pansers Pragt.
At begge hvert grønnende Hjem
Er Fylkekingens onde Agt.
Vet glæder det, som af tyvende
Fra Dronningens prunkende Liv,
Lag,

Og dog er Skaren et Dødens Tog
På Færst under falske Flag.
Og Skjæret fra Stormøens
tændte Ild
Og strålende Fakkelens Glød
Er Ikin blot fra Ligbål=
flammernes Spil,
- En Glans der jødes af Døt=
Et sidste Blink fra den
brendte Ruin
af skinnende Løftsløstes
Flat,
En sidste Finkleri fra døende
Fra Hæbens Solefald. - Kraft,
Og Seierskransen i Fronni=
gens Ild
Er guld ei, men visnet
Grønt,
En Gravkrens af jalmede
Løfters Blad,
Som spires engang så skjønt.

(Vend!)

- Og se, fra Lygbålet Flam=
mernes Aand

Fløit hever sin gyltne
Krop.

Sin døende, Jeberhede

Hånd
Han strækker mod Himlen

op,
Uvridsker de skælende Løj=
fers Skrift

Med Hånblæk i Giet
let

Og skriver med flammende
Ræne Regn

Sit Priske: "Fargjengelighe!"

Herr. Jøcker =

Til hende

O, lad mig takke i dit Qies
Med Stjerneglansen fra det ^{Nat} ~~den~~
dunkle Hvelv,
Som følger Galefredens Dyr
Der finder atter jeg mit bed-
re Selv,
Som Dagens Skid og vilde
Larmens Flom
Har overgrænset med
sin Bølges Jag.
Den vilde Lykkejagt
lod Sjælen som
De gyldne Boller brass
med sit Bedrag.

(Vend!)

Nå er jeg frat og sår af
Livets Strid.
Min længten står mod Fredens
Stille Hal,
Da skinner mig imøde engel=
blid
Dit søde Gies. Jænklende Krig=
Hal.
Og salig tænker i det dybt
Jeg ned,
Som skjærmer om et fredet
Paradis,
Et Elskovs Edens Dølge, stille
Ihed
Med milde Stjerner bløge
Bludlys.
Hvor sødt at dole ved en
elsket Barm
I Varmen af et kjærtigt
Hjertes Glød
Og glemme Verdens Ondskab,
Strid og Flarim
Ved Kysset fra en Løbe
rosenrod.

— Du ene stråle på min Him=
mel skal
Med Signen blid, som Lyset
for min Sti.
Dit rene Vesens Dyb er Fre=
dens Dal
Som sødt min møde Ljød
vil hvile i!

Frøde Döcker=Smith



Jeg sad, mens Kvældens Skygger
sig sanket over Skog,
Under Fårupkrønens venvodstunge
Tusen.
Fra Sal'faldsglette seiled i nat=
sort stille Tog
Hid Ravnens Flak med sagte
Vingebrusen.
Med høse Skrig de dalled
i Fårupkrønen ned.
Der søgte de for Natten
så dulgt et Hvilested
De brænge, de Jødsmørke Fugle.

(Vend!)

Ø I dyster Flok og frem på min
Ljælehimmeles Dvælv
Drog Sorgens Fugles Tjære, triste
Skare,
Min Tanke stod ved Bredden
af Gødens dunkle Elv
Og beved under Livsgødens Mær,
Og Sorgens Fugle sanket i Hjertes
Vra sig ned.
De søgte sig for Natten dets
Skjult til Hvilested.
Mit Hjerte skjælv ved Vift
fra deres Vinger.

Nu har de dystre Fugle sat
Bo i mit Sind,
De dvæler der ved alle Aarets Ti-
der.
Ei tal der mere Lys, ei Vår-
vons glade Skin,
Mens sør og nød mod Døden
frem jeg skrider,
Ei Sang, ei Blomstervællugt
omjæbler mer min Ski,
Og ingen lindrer Smerten, jeg
dybt er sanket i,
Mit Hjerte uopkørlig græder,
Fredr. Döcker-Smith: græder! -